

NABROIĆ SIĘ (1) *vb pf*

part praet act nabroiwszy się.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Pf od „broić” ‘źle postępować’ z formantem na- + się wyrażającym dosyt lub nadmierność [czego]:
A zwałzczá/ że w nim [nabożeństwie rzymskim] człowiek nábroiwłzy fię rołpułty tákiey y owákicy/
quauis leui aquę luſtralis aſperfione, może być wżytkiego wolen. CzechEpPORz **4v.*

Formacje współrdzenne cf BROIĆ SIĘ.

HJ